

THE ZEALOT GENE – druhý názor, a sice Martina Webba, spoluvydavatele fanzinu A New Day "Je lepší být příjemně překvapeným pesimistou, než zklamaným optimistou." (*Kytarista D. Leonard, převzato od B. Franklina*)

Musím říct, že jsem byl docela zklamaný upoutávkovými ‚singly‘ Shoshana Sleeping a Sad City Sisters s jejich nesourodými a do značné míry nesrozumitelnými videi. Zejména tím prvním, s jeho neohrabaným opakujícím se flétnovým/kytarovým riffem, jakýmsi dvojníkem Diova Holy Divera, i když jeho riff měl alespoň vývoj a nakonec zanikl, než aby jako tady neměnně dominoval celé skladbě. Proto jsem k poslechu celého alba přistupoval s určitým pesimismem, a několikrát ho během týdne opakoval.

POSLECH #1, zamčený v temné místnosti s cedulkou Nerušit na dveřích. No teda. U prvních pár písní jsem byl docela povzbuzen; za prvé, veselá flétna a kvazi-orchesterální syntezátorové aranžmá na Paní Tibbetsově a pak, wow, báječně neočekávaná harmonika a mandolína na lidovce Jacob's Tales - super. Ale... ve dvou třetinách alba mé nadšení a skutečný zájem povadl. Jsa nadšeným posluchačem různých knižních vydání a nevydaných rarit, nebyl jsem na novou hudbu připraven. Textově jsem se cítil trochu ohromen biblickými pojmy; a nakonec mnohé písně zněly ‚vykonstruovaně‘ a ‚stejně‘, možná kvůli okolnostem vzniku alba. Řekl mi kdysi jeden kamarád před desítkami let, že mu skladby Jethro Tull zní jako takové sešívané části hudby, spíše než koherentní, plynulé písně. Nikdy jsem na to nezapomněl, protože jsem chápal, co tím myslí. Ale, i já, když jsem poprvé v 70. letech slyšel jejich alba, říkal jsem si, bože, co všechno znamená, ty nesrozumitelné texty a nezřetelné melodie - a pak do týdne po dalších posleších z toho byla, samozřejmě, jasná klasika. Nikdy nesuď knihu podle obalu nebo album podle prvního poslechu.

POSLECH #2 ve sluchátkách při šlapání na rotopedu (tuto poslechovou metodu mi doporučil DR, jehož každodenní ježdění na špičkovém Pelotonu vyústilo v jeho novou, působivě upravenou postavu). [Satira – MW] [Sarkasmus - DR] Hmm, začalo to dávat trochu větší smysl, i když při jízdě na kole hudba alba může často vyvolat efekt indiánského běhu se změnami rychlosti. Snad s výjimkou živé titulní skladby se mi ale po celou dobu dařilo udržovat stabilní tempo.

Hmm, jsou vážně ‚stejně‘?

POSLECH #3, vleže v posteli, opět se sluchátky. Ehm. Polovinu alba jsem proklímal – vážně! No, to je to těžké po dlouhém sezení na rotopedu...

POSLECH #4, vleže v posteli, se sluchátky a zcela vzhůru. Ahoj, už se mi to začíná dostávat pod kůži. Začínám některé věci objevovat – tu typickou tullí tamburínu. Náhle jsou tu rozeznatelné melodie, jakmile se ucho dostatečně nabudí, a Ianův zpěv ve skutečnosti není monotónní; jasně, nikdy už to nebude ten slavný baryton z A Passion Play nebo z The Broadsword And The Beast, například ale i tady, i když jsou v omezeném rozsahu, jsou vokály hřejivé, melodické a tak výrazné, jak jen mohla očekávání být (ano, je to tak, v jeho věku...). A najednou ty dva singly v kontextu celku alba dávají o moc větší smysl, kterému pomáhá čistší, plnější zvuk než ona video-zvuková stopa prohlížená na PC. Na albu jsou jiné skladby, které mohly sloužit jako ochutnávky před vydáním lépe, a které mohly zabránit části mého pesimismu; ale vzhledem k tomu, že stejnému počtu fanoušků se líbily i nelíbily, asi žádná marketingová škoda nevznikla...

POSLECH #5, vyzbrojen knihami Tichý zpěv a Bible svatá. Dobře, neřeším hudbu, budu se věnovat „konceptu“ alba a zkoumání biblických záležitostí. První věc, které jsem si všiml, je, že odkazy písní na knihu, kapitolu a verš jsou v chronologickém pořadí samotné Bible, počínaje Starým zákonem, a konče Novým zákonem, čímž anulují můj plánovaný komentář, že nádherné překvapení s harmonikou v Jacob's Tales by mělo být zařazeno na albu až dále. A za druhé to, což byla trochu úleva, bylo potvrzením, že nejde o konceptní album o konkrétních událostech, popsáných v biblických textech, ale o sbírku písní, které byly zmíněnými texty pouze inspirované. Některé skutečně vyprávějí biblický příběh, ale některé používají k tvorbě skutečného a domnělého moderního scénáře pouze určité pocity – „vzteky, chtíč, zášť, zrada, oddanost, věrnost a láska“ [viz poznámky z Tichého zpěvu]. Takže začínáme, zatímco Genesis 19: 24-28 zkoumá morální dilema zničení Sodomy navzdory tomu, že ve městě žili spravedliví i zlí obyvatelé, v otvíráku Paní Tibbetsová Anderson použil morální dilema z roku 1945, kdy byla svržena atomová bomba na město Hirošima. Shodilo ji letadlo, pojmenované po Enola Gay Tibbetsově, a pilotované jejím synem plukovníkem Paulem Tibbetsem. Podobně i Sad City Sisters (zhýralost a chtíč) vyvstaly z Ianova zážitku jednoho atypického

sobotního večera v centru města Cardiff (Mimochodem, DR a já jsme u toho byli, a můžeme potvrdit, že v nočních ulicích mezi hospodami a kluby se odehrávaly skutečně do očí bijící scény masakru a chaosu – dokonce i fronty taxíků měly své vyhazovače! Ach, být tak zase mladý...). Písně jako Jacob's Tales (závist), Zrada Jozuy Laskavého [Ježíš] (zrada) a Tři lásky, tři (láska) jsou napsány dostatečně zastřeně, a týkají se prožitků a emocí kdokoli, nejen u biblických postav. A Shoshana spí (chtíč), nyní odhalující své vykupitelsky sípavé dvoustopé vokály, je vzácným erotickým příběhem z lanova pera; je snad Shoshana Black Satin Dancerem (Tanečnicí v černém saténu)? Ale pokud biblická Píseň Šalamounova neobsahuje zmínku o nikom jménem Shoshana, jsem snad jediný, kdo si všiml, že zdobně jména Shoshana je Shona? Hmm, raději rychle dál... Pár písní čerpá z biblických zdrojů hodně. Mine Is The Mountain je přirozeným nástupcem skladby Můj Bůh z roku 1971 s odkazem na inspiraci v Exodu 20:4-7, obsahujícím známou „tesanou“ frázi, která se zde odráží jako „Nenapodobujte mě, nezanedbávejte mě v obrazech stříbrných, v modlách ze zlata“, zatímco city Mého Boha se zde odrážejí v závěrečném „A nyní mě, pro proboha, už laskavě nechte na pokoji.“ (Je zvláštní, že jeden z veršů obsahuje náznak odkazu na evangelia Matouše a Lukáše, zde označovaných jako "Matty a Lucas." Jsme fanoušky komedie Little Britain, lane? Nebo možná jen soutěže Bake Off?). Barren Beth, Wild Desert John je možná nejprímějším převyprávěním biblického příběhu, o zázračném narození Jana Křtitele. Skladba Kam se poděla sobota? Je jemným odkazem na den mezi Velkým pátkem a Velikonoční nedělí; bylo už vzkříšení někdy popsáno jako „Úžasný vzestup, v souladu patřičném, dokonalá jasnozřivost, jaký to výkon“? A Rybář z Efezu (Apoštol svatý Jan) zahrál na mou osobní strunu, jednoduše proto, že římské ruiny v Efezu, které jsem vícekrát navštívil, patří mezi má nejoblíbenější starověká archeologická naleziště na celém širém světě.

V nedávném rozhovoru Ian prozradil, že váhal, zda má odhalit biblické zdroje, které jednotlivé písně ovlivnily, ale myslím, že to bylo rozumné rozhodnutí. Nápadně to ukazuje (a samozřejmě po všech těch desetiletích, jednoduše podtrhuje), jaký je to mimořádný textař, jak spřádá ze starověkého překladu Písma z počátku 17. století moderní, poetické, erudované, sugestivní, složité, jednoduché, alegorické, a dokonce i učené slovní hříčky.

POSLECH #6, povzbuzen větším porozumění textům a jejich inspirací a o to více oceňující písně. Nadešel čas na poslech hudby alba jako celku. A ano, najednou spousta věcí zapadla na své místo, a opravdu jsem si začal tuto novou nabídku jednoho z (prog-) rockových Mistrů opravdu užívat. Takže zde je v ostrém světle rychlý běh [Pche–DR] mého šestého dojmu. Klamná Paní Tibbetsová s veselým začátkem rozmarné flétny zcela vhodně vzhledem k závažnému textovému obsahu popírá onen hrozivý těžký kámen, který je stále tak ožehavý. Skvělý začátek. Již jsem se zmínil o svém nadšení z harmoniky a mandolíny na Jacob's Tales, a tento track je takovým plynulým průhledem do řádky minulých tullích alb. Mine Is The Mountain se ukázala jako taková ukázka síly, s lanovou ozvěnou, nízkým, ocelovým hlasem dokonale ilustrujícím důstojnost tak důležité postavy, jakou je sám Bůh. Dále, nahrávací společnost měla hrát své trumpovskou kartu a vydat titulní skladbu The Zealot Gene jako singl, tedy řádnou rockovou vypalovačku se zařatou pěstí. Shoshana Sleeping pak potlačila mou počáteční lhostejnost, přitom si ale stále myslím, že hlavní riff je tak trochu repetitivní, byl jsem však vtažen do hudby chraplavou flétnou a lanovým šepotem druhého vokálního 'doprovodu'. Sestry smutného města, ty také získají na váze přehráním na pořádném zvukovém systému, spíše než když jsou shlédnuty jen jako video z PC soundtracku. Je to vlastně veselá folková skladba, tažená akordeonovým dováděním. To je možná poněkud v rozporu s temným tématem písně – ačkoli to nikdy neodradilo ani takové osoby, jako je Seth Lakeman. Barren Beth, Wild Desert John je další track, střídající pohodu a bigbít. O ní jsem si původně myslel, že by mohla těžit z některých ženských vokálních refrénů; a myslím, že to tak je, ale není to tak důležité. The Betrayal Of Joshua Kynde škádlí tím, že jsme tu téměř zamířili k barové muzice, ale má v sobě jistá vážná slova. Vrací se také k blues -jazzovému klavírnímu doprovodu, překrytému chutným sólem na elektrickou kytaru. A pak dávám do jednoho celku dalších tři, Where Did Saturday Go?, Three Loves, Three a In Brief Visitation jako ty něžnější písně, které by nezněly nemístně ani na lanově sólovém albu The Secret Language Of Birds. Připomínají Circular Breathing a další podobné záležitosti. A v tom tkví, podle mne, příčina mé počáteční ztráty nadšení při POSLECHU #1 a moje upadnutí do ospalosti při POSLECHU #3. Jak jsou tyhle tři krásné, když trochu zpomalíte tempo alba předchozích optimistických/rockových skladeb! Možná místo toho, aby se držel chronologie biblických knih, mohl být pořádek skladeb více promíchán, aby umožnil rozmanitější rozprostření těžších a lehčích čísel. Místo toho to teď zní jako „album o dvou polovinách“ (Brian). Každopádně na závěr je tu jemný sbor ve skladbě The Fisherman From Ephesus. Ten na mě skutečně seslal mrazení v zádech. Jo, ten starý rocker mě zase dostal...

POSLECHY #7- #99 zůstávají dosud neprovedeny, to kvůli termínu tisku AND. Ale ten pesimista ve mně je už teď příjemně překvapen. The Zealot Gene je ve skutečnosti paráda. Dobře Ty, flétnisto. Pokud jde o to, zda měla být deska vydána pod názvem Jethro Tull, to je úplně jiný hrnec efezských ryb. Ian nám vysvětlil, že dílo vydal jako Jethro Tull, protože šlo spíše o album kapely; a pak jedním dechem přiznal, že byl nucen vzhledem k pandemickým omezením nahrát polovinu skladeb sám, s příspěvky ostatních zaslanými e-mailem. Vskutku, na mé uši to celkově působí méně „kapelově“, než alba TAAB2 a Homo Erraticus. Spíše to vnímám jako další „sólové“ album, s Ianem velmi v popředí všech tracků. Mám podezření, že jako v případě „A“ měla na oživení názvu Tull vliv opět nahrávací společnost. I když, abych byl spravedlivý, jde o komerčně oprávněný krok vzhledem k zájmu tisku, který byl vyvolán. A, na rozdíl od „A“, tentokrát nikdo nebyl „odejit“. (Ačkoli, nikdo nebyl ani znovu zapojen – k tomu více za měsíc). Nicméně, zní to jako Jethro Tull? To je vlastně nelegitimní otázka, protože Under Wraps nezní jako The Broadsword And The Beast, který nezní jako A Passion Play, která nezní jako Stand Up, jenž nezní jako This Was. Ale odpověď na otázku je každopádně ano, s onou všudypřítomnou flétnou, která to někdy celé táhne, chraplavá i rocková, když sdílí výpady s tvrdou elektrickou kytarou, někdy jemně melodická s doprovodem vynikajícího klavíru, akustická kytara, a, hurá, mandolína. Také svérázné počty taktů a chytré texty, Ianův nízko položený, ale okamžitě rozpoznatelný zpěv, to opravdu zní jako Jethro Tull. A vzhledem k tomu, že jak John už před rokem 2011, tak i David, Florian a Scott hráli koncerty pod jménem Jethro Tull, a i poté strávili následující desetiletí hraním hudby Jethro Tull, nemám s tímto obsazením problém; na rozdíl od některých reformovaných kapel, nejsou to jen nově najaté ruce hlavní osoby (i když, pokud je to skutečně kapelní album a ne sólové album, možná by bývalo bylo zdvořilé zmínit ostatní kluky na zadní straně obalu alba). Ale abychom nepřehlédli to nejpodstatnější, zůstává otázka absence Martina Barreho. Vlastně DVĚ otázky. Mohlo album znít ještě víc jako Jethro Tull, pokud by ho zdobila Martinova charakteristická elektrická kytara? Předpokládám, že znělo - což v žádném případě nehanobí vynikající a strhující práci Floriána Opahle ve dvou nebo třech případech, kdy k ní byl puštěn. Jde jen o to, že má úplně jiný styl, než Martin. A je morálně správné říkat nové kapele Jethro Tull i bez Martina? No, ani já, ani DR nejsme partnery k jednání o vnitřních politických machinacích, konec konců Ian Anderson tomu může říkat, jak chce. A je to vůbec důležité?

Tak to koukej zkousnout, Webby.

Pokud výše uvedené povídání naznačuje, že jsem se snad snažil dostat nové album ‚Jethro Tull‘ do ucha, je to tím, že jsem se snažil dostat nové album „Jethro Tull“ do ucha. Chtělo to jisté soustředěné úsilí, aby posluchač nakonec dospěl ke konečnému závěru, že jde o skvělý kus práce. Ale vážení, to je přece důvod, proč jsme takovými dlouholetými a loajálními fandy Jethro Tull - očekáváme a přijímáme výzvu každého nového alba, než abychom si jednoduše koupili „Výběr 20 bezva tanečních melodií“ nebo „To nejlepší z klasického rocku s pitomými doprovodnými refrény“. Já se nepříjemně s albem „Jethro Tull“ bez Martina Barreho opravdu necítím. Ale na základě samotné hudby teď nemám jinou možnost, než se ohlédnout sám na sebe před týdnem a protestovat proti onomu pesimistickému volovi, přimět ho, aby otevřel uši a dílo uznal a ocenil. Pomineme-li pár výhrad, jedná se z celé řady pohledů o mimořádné album. Což jsem teď udělal. Klobouk dolů před Ianem Andersonem, ex-Jethro Tull. [Přestaň a sklapni – řeknou si čtenáři AND]. Každopádně, musím se odmlčet – DR mi právě poslal e-mail s dotazem, zda je mých 200 slov již připraveno. To jo, možná stačilo jen krátce napsat: Ian Anderson vydal úžasnou novinku, téměř koncepční album plné vynikajících věcí, písně nápaditě zaranžované a bezvadně zahrané. Celkově to zní hodně jako Jethro Tull, takže to má název Jethro Tull. 30 slov. MW